

TEKSTEN audiofragmenten van vijf beelden van Willy Peeters op 31.08.2024

14.30 - 16 uur: beeldenwandeling waarbij we verschillende plekken bezoeken waar een beeld van Willy Peeters staat. **Afspraak op het Sint-Lambertusplein voor de kerk van Heverlee om 14.30 uur stipt.** Vandaar wandelen we een deel van de [kunstroute](#) (Sint-Lambertusplein - basisschool De Klare Bron - Groot Begijnhof - Sint-Jan De Doperkerk – Heilig Hartkliniek - terug naar het startpunt) en luisteren we via audiofragmenten naar de persoonlijke toelichting door Willy Peeters bij een vijftal kunstwerken van hem. Iedereen is welkom, het is niet nodig om in te schrijven. De organisatie ligt bij Sabine Van Huffel (e-mail: sabine.vanhuffel@esat.kuleuven.be).

AUDIOFRAGMENT 1: [‘Voor altijd verbonden’ Sint-Lambertuskerk Heverlee 2013](#)

Willy: *“We staan hier aan de Sint-Lambertuskerk in Heverlee naar een beeldengroep te kijken die gemaakt is ter nagedachtenis van de slachtoffers: van de kinderen die verongelukt zijn in Sierre in 2012, de kinderen van de Sint-Lambertusschool die hierachter de kerk gelegen is. Het zijn 9 figuren: 7 kinderen en 2 volwassenen die van Heverlee afkomstig waren. Het beeld is opgebouwd uit een hellend vlak, in beton opgetrokken, waar de 9 figuren*

heel dynamisch een vlucht nemen naar de top, naar het uiteinde, een beetje het einde of de oneindigheid zoals je het ook wil interpreteren. “

Reporter: *“Je ziet ze zo lopen, hé: de kinderen.”*

Willy: *“Ja, in hun blijheid, hun enthousiasme, even vol leven, vol dynamiek, echt die toekomst die roept en dus plots afgebroken wordt. Je ziet het ook in de vorm van de sokkel, de betonnen sokkel die op een punt uitloopt, op eindigheid, en dat hellend vlak dat naar de oneindigheid verwijst.*

Er zijn familieleden van de kinderen die schijnbaar één van hen, hun kind, ergens herkennen in één van de figuren maar het zijn geen portretten. Ik heb er geen portretten van willen maken. Ik heb wel foto’s gehad van de kinderen die verongelukt waren en er een beetje rekening mee gehouden in de speelsheid of de terughoudendheid of de dynamiek van de kinderen. Elk kind heeft zijn karakter. Ja.”

Reporter: *“Het heet: ‘voor altijd verbonden’, maar ook elk van die figuren is verbonden met een andere figuur.”*

Willy: *“Ja, het is ook hetgeen de overlevenden en andere leerkrachten van de school mij verteld hebben over die groep, over die kinderen, hoe verbonden die waren en hoe mooi die skivakantie ook geweest was, hoe dynamisch en hoe een fantastische beleving dit geweest was, ook voor de overlevende kinderen die dus achteraf natuurlijk ook allemaal met een trauma zitten, met hun verdriet.”*

Reporter: *“Hoe was het onthaal van het beeld, van het ontwerp van het beeld als mensen bij jou op bezoek kwamen om het ontwerp te bekijken?”*

Willy: *“Het was een heel emotioneel gebeuren en moeilijk, maar op een bepaald moment is het afgewerkt zoals ik het wou hebben, in was. Het beeld is eerst in was gecreëerd, en dat is gewoonlijk het moment dat ik de opdrachtgever uitnodig om eens te komen kijken. En dus, dan zijn het schoolbestuur en de schooldirectie op atelier komen kijken en dat was voor mij ook een heel heel intens moment dat ik zei: ‘Ho, ho, ho... ik moet het rustig aangeven, ik heb hier niet met een gewone opdrachtgever te maken. Dat zijn mensen die ook heel emotioneel met dat beeld betrokken zijn. Het was heel eigenaardig, een heel sterk moment, ook voor mij. Heel moeilijk, ja.”*

AUDIOFRAGMENT 2: [‘De engelen van de Klare Bron’ Basisschool De Klare Bron Heverlee 2009](#)

Willy: *“We staan hier aan een ander schoolgebouw in Heverlee, de Klare Bron, en aan het beeld ‘De engelen van de Klare Bron’ dat op een groene plek voor het schoolgebouw is ingeplant. Het is een hoge sokkel waarop vier engelen bovenuit komen gewerveld. Het gaat ook over een zwaar verkeersongeval waarbij één vrouw, een volwassen vrouw, en drie meisjes uit dezelfde klas het leven hebben gelaten. Ja, het was een zware wagen die door twee jonge gasten werd bestuurd – enfin, één bestuurde, de andere die meereed – die tegen een razende snelheid een weg hebben gekruist en daar een klein autootje van de weg hebben geblazen met de vier slachtoffers in. De moeder was An, en dan heb je Camilla, Tosca en Madeline. De drie meisjes – er was één tweeling bij, twee tweelingzusjes – ook heel dramatisch. Het ongeval is gebeurd op 8 maart 2008. Het beeld is in 2009 geplaatst. De kinderen van de school hebben een heel jaar rond verkeersveiligheid gewerkt en rond dat thema. Ze zijn bij mij terechtgekomen om een herdenkingsbeeld te maken. Ik heb ook voorgesteld om het beeld te plaatsen, zichtbaar vanop de straat. Nu, het valt niet op, helemaal niet op, maar als je er aandacht voor hebt, dan kan je het zien vanop de straat om het ook een stuk aan de gemeenschap duidelijk te maken dat die kinderen rond verkeersveiligheid en*

met die verkeersveiligheid zijn bezig geweest. Ook, ik heb gekozen om er vier engelen van te maken die in een werveling de lucht ingaan, die naar boven fladderen, ook hun vrijheid krijgen, hun eeuwigheid krijgen op die manier. “

Reporter: “De namen staan dus gegraveerd in de sokkel, heel fijn lettertype trouwens, heel elegant.”

Willy: “Wel, van het moment dat ik wist dat het op deze plaats zou terechtkomen, heb ik voor een vrij hoge sokkel gekozen en ook voorgesteld om met het ontwerp ook de namen van de slachtoffers mee in de zuil te graveren. En ik heb die verticaal laten graveren. En als je rond de zuil loopt heb je de indruk dat die namen naar beneden druppelen. En dan onderaan staat de datum van het ongeval in de zuil gegraveerd. Ze hebben hier rond de plaats banken gezet om er op het schoolterrein een stille plek van te maken. Regelmatig staan er bloemetjes rond. Dus, het is echt een verzamelplek voor die kinderen om over ja, die verkeersveiligheid niet alleen, maar ook over leven en dood uit te spreken, en over het menselijke zijn.”

AUDIOFRAGMENT 3: [‘Tussen verankering en vrijheid’ Sint-Jan-De-Doperkerk Groot Begijnhof Leuven 2023.](#)

Willy: “We staan hier in de Begijnhofkerk en we kijken naar een beeld. ‘Tussen verankering en vrijheid’ is de titel, opgebouwd uit allemaal menselijke figuren: een boomstructuur. Een boomstructuur die naar boven wervelt. Het is een werveling van figuren die de lucht ingaan, die naar het gewelf gaan van de kerk. Onderaan zien we een beetje de wortelstructuur, de verankering, die in het beeld gesymboliseerd wordt, dus de figuren die uit de grond schijnbaar moeizaam beginnen op te klimmen om dan naar boven toe heel heel uitbundig te eindigen weer: een gegeven dat in meer van mijn werken voorkomt, dus die verankering en die vrijheid waar we zo fel naar streven en zo fel naar verlangen. In het streven naar vrijheid zit altijd een risico, zit altijd een dreiging of iets dat je moet overwinnen. Dat is eigen aan dat streven naar vrijheid. Vrijheid is nooit gratis, is niet zomaar, krijg je niet zomaar, het vraagt energie, het vraagt dynamiek, het vraagt – ja - een beetje inzet. De vrijheid op zich is een heel mooi gegeven om te ervaren.”

Reporter: “Mag ik, omdat het in een kerk staat, ook zeggen: ‘het is het verlangen naar een hoger iets of zo’? Misschien betekent het dat niet voor jou, maar het past hier wel in die zin.”

Willy: *“Het beeld zou op een andere plek ook tot zijn recht kunnen komen maar in deze omgeving, in deze kerk, krijgt het een extra dimensie, zoals je net zegt, naar die ruimte toe, die eeuwigheid toe, zeker en vast. Maar een beeld is ook steeds op meerdere manieren interpreteerbaar. Verschillende mensen gaan verschillende elementen gaan ontdekken in een bepaald beeld, hetzelfde beeld, en dat is voor mij als kunstenaar ook heel boeiend te ervaren hoe de verschillende reacties op een bepaald werk zijn. Heel mooi soms, heel uiteenlopend soms ook.”*

Reporter: *“Hoe begin je aan zo iets? Ik bedoel: ‘Je hebt een idee’. Heb je eerst de titel in je hoofd? Heb je een idee van ‘dit beeld wil ik maken’? Zit dat concept in je hoofd?”*

Willy: *“Ja, dan gaan we het over het creatieproces op zich hebben, wat heel divers kan zijn. Het gebeurt dat ik een beeld als een ingeving inkrijg. Dus, ik zie bij wijze van spreken een beeld voor mij, het is er alleen nog niet, ik moet er nog aan beginnen creëren maar ik zie het al voor mij. Als ik aan zo’n beeld begin, komt er een ander creatieproces op gang en dat is eigenlijk een ontwikkelingsproces. Dus, in de creatie ga ik mijn vormgeving soms een beetje beginnen veranderen. Ondertussen kunnen er ook andere ideeën rond hetzelfde thema beginnen ontstaan zodat ik op een bepaald moment aan drie, vier, vijf verschillende beelden tegelijkertijd aan het werk ben rond dezelfde thematiek, rond hetzelfde gegeven of uitdaging. En dat zijn verschillende creatieprocessen.”*

Reporter: *“Was dit een ingeving? Ik bedoel: ‘dit wordt het’ of was het al doende ontstaan?”*

Willy: *“Dit is ontstaan in een reeks beelden. Het is eerst op een kleiner formaat gemaakt, maar ik vond deze beweging, deze werveling van figuren naar boven, zo boeiend dat ik het ook op een groter formaat heb willen uitvoeren en dat is het beeld waar we nu voor staan. “*

AUDIOFRAGMENT 4: [‘Exodus’ Groot Begijnhof Leuven 2023.](#)

Willy: *“We zijn nu op een uithoekje van het Groot Begijnhof, op de hoek van de Zwarte Zustersstraat en de Schapenstraat, en we kijken naar het beeld ‘Exodus’, waar twee beelden tegenover elkaar staan, twee golven die openklappen tegenover elkaar. Exodus, verwijzend naar een doorgang, naar een overgang, maar er is daar ook een klein verhoog in het grasperk en op de achtergrond zien we de gevel van de Zwarte Zusterskapel, van het vroegere Zwarte Zustersklooster hierachter.”*

Reporter: *“ Wat is dat toch, en dan bedoel ik heel positief met die beelden van jou, dat wij ons daar altijd een stuk in herkennen?”*

Willy: *“Ja, dat is een eigenheid van mijn werk die ikzelf niet bewust zoek maar die ik al veel opgemerkt heb dat mensen elementen in mijn werk ontdekken waarin ze ook troost in vinden. “*

Reporter: *“Het is ja, vooral groot en tegelijk ook subtiel: die twee golven die uit mekaar deinen.”*

Willy: *“Het beeld is aangekocht door de universiteit van Leuven via de universitaire parochie. Dus, het is ook de bedoeling het in de religieuze sfeer te brengen maar ook ruimer, spiritueel, in de spirituele sfeer. Mensen die meer bijbels zijn, gaan er de open zee waarin de Israëlieten doortrekken, in herkennen, maar andere mensen kunnen er ook een overgang naar een andere toestand, enfin een andere situatie, in vinden. Het is een ruim interpreteerbaar beeld. De meeste van mijn werken zijn figuratief, bon, dit beeld is figuratief maar er zitten geen menselijke figuren in. Het zijn puur die twee golven die tegenover mekaar openbloeien. “*

Reporter: *“ Het was ook een speciaal moment, die tentoonstelling en alles wat daarrond gebeurde want je hebt een erepenning gekregen.”*

Willy: *“ Daar hebben ze mij mee verrast want het was niet de bedoeling maar ik was daar heel erg door vereerd door de erepenning van de universiteit Leuven. Dat was een complete verrassing voor mij maar wel heel mooi. Ik ben daar heel dankbaar voor aan rector Sels en de unief. Het was op aangeven van de volledige academische raad dat mij die penning is toegekend. Het was zo mooi! Er is geen passage, je moet er echt naartoe komen maar het is dan ook een echte stilteplek.”*

Reporter: *“Mooi plaatje, eh! ”.*

Willy: *“ Ja, het is dan ook een beeld. De meeste beelden die in het openbaar staan , die gaan voor een hele tijd blijven. Dus, als ik er niet meer zal zijn, dan zal dit ook voor mijn nabestaanden een mooie plek kunnen zijn en voor vrienden die hier terecht kunnen. Tja, het is een beetje toch wel een emotioneel gebeuren voor mij ook om deze troostplek hier te mogen installeren, om daar te mogen aan meewerken. “*

Reporter: *“Het is in die zin een beetje een eindpunt van zoveel werken die je gemaakt hebt , die troostend zijn voor zoveel mensen. Dus, dit is zo meer een eindpunt , of laat me zeggen: een hoogtepunt van wat je gedaan hebt. “*

Willy: *“Het is het laatste werk van mij dat in het openbaar geplaatst is. Ik vind het een hele mooie plek. Vooral voor het beeld is het ook een bijzonder mooie plek. Het is een rustige plek, je kan hier echt vertoeven en voor mij is dit ook wel van heel veel belang. Ik vind het een heel intens ding.”*

AUDIOFRAGMENT 5: [‘Heling-Hoop’ Binnenplaats Regionaal Ziekenhuis Heilig Hart 2011.](#)

Willy: *“We zitten hier op de binnenplaats van het Heilig Hartziekenhuis. We kijken op een beeldengroep bestaande uit vijf figuren. Onderaan vier figuren die ruggelings naast elkaar staan, geklede figuren, en daarboven wervelend een vijfde figuur, een vrouwenfiguur, die uit de vier figuren naar boven wervelt. De titel van het beeld is ‘Heling-Hoop’. Het is gemaakt naar aanleiding van een vrij dramatisch voorval: één van de artsen die zich van het leven benomen heeft. En de andere artsen die het beeld ook gefinancierd hebben, het artsenteam, die zichzelf een beetje verwijten dat ze hun collega niet hebben kunnen helpen. De vier figuren onderaan zijn bezig met hun dossiers, ook iets wat ze zichzelf verwijten, dat ze teveel met hun dossiers bezig zijn en te weinig met hun patiënten. Dus, intermenselijk hadden zij niet gemerkt dat er bij hun collega iets fout liep. En dat is eigenlijk de reden waarom ze mij de opdracht gegeven hebben om een herdenkingsbeeld voor hun collega te maken. Het beeld kan ook weer op meerdere manieren geïnterpreteerd worden. Een patiënt die hier passeert kan ook zeggen: ‘Ha, die dokters zijn bezig om mij te genezen. Of iemand die genezen wordt of iemand die aan de genezing ontsnapt, die het niet haalt. Dit kan er ook in gevonden worden. Dat is eigenlijk inhoudelijk het beeld.”*

Reporter: *“ Dan krijg je zo’n vraag maar dan heb je nog geen beeld natuurlijk. Dan moet dat toch wel effen bezinken: de vraag van kijk, één van onze collega’s is overleden en we willen zo’n herinneringsbeeld.”*

Willy: *“Het zijn geen evidente vragen. Nu, heel toevallig heb ik de arts in kwestie persoonlijk ooit ontmoet naar aanleiding van een andere opdracht die ik aan het uitwerken was en het was inderdaad een heel vitale, levendige, vinnige vrouw, heel sympathiek, heel sociaal bewogen en noem maar op. En het moment dat ik over het overlijden hoorde, was een schok voor mij, even groot als voor andere mensen, denk ik, van hoe kan dit gebeurd zijn. Maar dan achteraf heb ik het verhaal van de artsen, haar collega’s, gehoord van ‘wij hebben dit ook niet gezien, en voor ons is het ook heel moeilijk te verwerken.’ Artsen zijn meestal nogal sterk één van houding tegenover patiënten maar zo, bij zo’n gebeuren, zijn artsen ook heel kwetsbaar. “*

Reporter: *“Ze stijgt er boven uit, hé.”*

Willy: *“Ja, ja ja, ze stijgt echt. Ja, het is echt enerzijds bijna die bevrijding, die verlossing, die elementen zitten er ook in. Maar ook , ja, het ontsnappen aan het leven, dat element zit er ook in. “*